

Arrest

nr. 221 311 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Malang Karez, gelegen in het district Maywand in de provincie Kandahar. In uw tienerjaren verhuisde u met uw ouders naar de provinciale hoofdstad Kandahar. U bent Pashtoun van etnische origine, 28 jaar oud en hangt het soennitische geloof aan.

Twaalf jaar geleden nam u de slagerij van uw vader over. In het voorjaar van 2011 bereikte u een overeenkomst met een onderaannemer van het National Directorate of Security (NDS), de Afghaanse inlichtingendienst. Vanaf dat moment ontving u bijna dagelijks bestellingen van NDS die in uw winkel werden opgehaald.

In januari 2012 ontving u een (dreig)brief van de taliban waarin stond dat u samenwerkte met de inlichtingendienst en dat u die activiteiten meteen moest stopzetten. U lichtte de aannemer met wie u tot de overeenkomst was gekomen hierover in. Na onderzoek van de brief stelde hij u gerust en zei hij dat u niets zou overkomen. U deed voort met uw werk en bleef de bestellingen van NDS aannemen. Twee weken later ontving u een nieuwe brief van de taliban. Hierin stond dat u hun raad niet had opgevolgd en dat u als straf zou worden gedood. U lichtte een collega-slager in die u vertelde dat de slager die voor u vlees leverde aan de NDS elf maanden voordien was neergeschoten. Omdat de NDS u daar nooit iets over had verteld, verloor u alle vertrouwen in de inlichtingendienst. Uit vrees voor uw leven vertrok u drie dagen later uit Afghanistan.

Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u op 31 mei 2012 aan in België. Eén dag later vroeg u hier asiel aan.

In de beslissing van 12 september 2013 motiveerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) waarom er geen geloof kon worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Omdat uw herkomst uit de stad Kandahar wel aannemelijk werd geacht, kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Uit informatie die aan het CGVS werd overgemaakt, blijkt dat u op 13 augustus 2017 door de Federale Luchthavenpolitie te Zaventem werd gecontroleerd. U was in het bezit van een Afghaans paspoort. De stempels in dit paspoort tonen aan dat u drie keer naar Afghanistan bent teruggereisd: van 23 juli 2015 tot 22 oktober 2015, van 6 december 2015 tot 14 februari 2016 en van 29 december 2016 tot en met 12 augustus 2017.

In een brief van 30 augustus 2017 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het CGVS gevraagd om uw internationale beschermingsstatus te herzien.

Met het oog op de mogelijke herziening van uw subsidiaire beschermingsstatus en om u de gelegenheid te geven op dit nieuwe element te reageren, werd u op 19 oktober 2017 door het CGVS uitgenodigd voor een nieuw gehoor.

U verklaart dat uw zoon B. (...) vermist is en dat u die drie keer naar Afghanistan ging om hem te zoeken. U verbleef telkens bij familie in uw huis in de stad Kandahar.

Ter staving van uw verklaringen legt u uw paspoort neer.

B. Motivering

U werd op 12 september 2013 de status van subsidiaire bescherming toegekend omdat uit een grondige analyse van de beschikbare informatie bleek dat er in de stad Kandahar gelegen in de provincie Kandahar een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Uit informatie vervat in uw administratief dossier, blijkt dat u sinds 2015 drie keer bent teruggekeerd naar Afghanistan en er in totaal mee dan een jaar verbleven heeft. U verbleef in Afghanistan van 23 juli 2015 tot 22 oktober 2015, van 6 december 2015 tot 14 februari 2016 en van 29 december 2016 tot en met 12 augustus 2017, wanneer u een laatste keer terugkeerde naar België. Daar deze informatie aanleiding kan geven tot een heroverweging van de u eerdere toegekende subsidiaire beschermingsstatus werd u opgeroepen voor gehoor. Dit gehoor vond plaats op 19 oktober 2017.

Dient hierbij opgemerkt te worden dat artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Zo is het mogelijk dat er niet langer een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet wanneer na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus komt vast te staan dat de asielzoeker overeenkomstig artikel 48/5, § 3

Vreemdelingenwet binnenlandse of nationale bescherming tegen ernstige schade kan genieten in een deel van het land van herkomst waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, zich toegang toe kan verschaffen en waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

In dit opzicht dient benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat u zich niet aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheids situatie in uw regio van herkomst kon onttrekken door zich in een ander deel van Afghanistan te vestigen. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kon er toen niet redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

U keerde telkens naar Afghanistan terug om uw zoon te gaan zoeken die kort voor uw eerste terugkeer vermist raakte. U verbleef tijdens deze drie periodes steeds in de stad Kandahar (CGVS, p. 8). Uw verklaringen over de redenen van uw terugkeer naar Afghanistan en de omstandigheden van uw verblijf in Kandahar zijn weinig geloofwaardig. Zo verklaart u dat u drie keer bent terugggegaan naar Afghanistan om uw zoon te zoeken die in 2015 vermist werd (CGVS, p. 3 en 4). Echter, uit het proces-verbaal van de politie blijkt dat u hen zei dat u naar Afghanistan ging om uw vrouw en kinderen te bezoeken. U vermeldde niets over de verdwijning van uw zoon. Geconfronteerd hiermee zegt u louter dat u de vragen van de politie niet begreep en dat u zei dat u uw vrouw ging bezoeken (CGVS, p. 7).

Verder zijn uw verklaringen over de verdwijning van uw zoon vaag en incoherent. Gevraagd uit te leggen wat u allemaal weet over de verdwijning van uw zoon – een zaak die u de voorbije twee jaar zou hebben onderzocht – zegt u louter geen informatie te hebben en voegt u slechts nog toe dat hij reeds twee jaar vermist is (CGVS, p. 5). Erop gewezen dat hij reeds sinds twee jaar vermist is en u verschillende keren voor lange tijd bent terugggegaan om hem te zoeken en gevraagd alles te vertellen wat u weet over deze zaak, herhaalt u dat u geen informatie heeft en zegt u dat hij “gewoon vermist is” (CGVS, p. 5). Dat u tot twee keer toe louter zegt geen enkele informatie te hebben en nalaat zaken mee te geven zoals de omstandigheden en de periode waarin hij verdwenen is of zaken die u de voorbije jaren tijdens uw zoektocht vernomen heeft, komt weinig doorleefd over en doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Dit is des te merkwaardiger gezien u, wanneer u nogmaals aangespoord wordt om enige concrete informatie te geven over de verdwijning van uw zoon, plots zegt dat u een telefoontje kreeg vanuit Quetta en dat “mensen” zeiden dat uw zoon daar zou zijn (CGVS, p. 5). Echter, wanneer hierover wordt doorgevraagd blijkt u niet verder te komen dan vage verklaringen. Gevraagd hier meer over te vertellen zegt u louter dat de persoon die u belde een onbekende was en dat u een foto van uw zoon “stuurde naar Quetta” met uw telefoonnummer erop (CGVS, p. 6). Aangezien het nog steeds niet duidelijk is wat er juist aan de hand was wordt u aangespoord dit verder uit te leggen maar u blijft vaag en zegt dat u een foto met uw nummer “aan elke persoon” gaf en naar Quetta stuurde, dat een onbekende u belde met de boodschap dat uw zoon in Quetta zat en dat u mensen naar Quetta stuurde maar dat ze hem niet konden vinden (CGVS, p. 6). U stuurde een foto naar Quetta omdat men u zei dat de taliban jongens misleidt en naar Quetta brengt om hen te brainwashen (CGVS, p. 6). Gevraagd te vertellen wat u weet over de man die u aan de telefoon zei dat uw zoon in Quetta was herhaalt u slechts dat hij een onbekende was (CGVS, p. 10). U wordt nogmaals gevraagd naar enige concrete informatie over de man die u belde en u ertoe bewoog mensen naar Quetta te sturen maar u kan niets meer toevoegen (CGVS, p. 10).

Ook over uw concrete plannen en activiteiten bij uw terugkeer naar Afghanistan om uw zoon te zoeken blijven uw verklaringen zeer vaag. Gevraagd wat u concreet van plan was om te doen nadat u de eerste keer besloot terug te keren naar Afghanistan zegt u dat u geen plannen had en dat u “veel probeerde” (CGVS, p. 7). U wordt erop gewezen dat u besloot terug te keren naar een land dat u net ontvlucht was en gevraagd wat u dan concreet van plan was bij uw terugkeer maar u geeft geen enkele concrete informatie en zegt louter dat u door vuur zou gaan voor uw zoon en dat u gek werd na de verdwijning van uw zoon (CGVS, p. 7). Gevraagd wat u van plan was te doen bij uw tweede terugkeer naar Afghanistan zegt u kort dat uw vrouw veel belde en dat u mensen en foto's rondstuurde (CGVS, p. 7).

U wordt vervolgens gevraagd in detail uit te leggen wat u dan exact concreet ondernomen heeft bij uw eerste terugkeer om uw zoon te vinden waarop u vaagweg meegeeft dat u mensen smeekte “naar de provincies te gaan” en dat u een aankondiging in de moskee deed (CGVS, p. 7). U voegt hier nog aan toe dat geruchten rondgingen dat mensen ontvoerd werden voor losgeld, voor de organenhandel of door smokkelaars (CGVS, p. 7). Eerder vermeldde u reeds dat u foto's afdrukte en dat u mensen naar plaatsen stuurde. U wordt dan gevraagd dit concreet uit te leggen maar blijft even vaag en zegt dat u foto's afdrukte en naar plaatsen, zoals provincies en districten, stuurde om in moskeeën en scholen te laten rondgaan, dat u een aankondiging op de radio deed en dat u naar politiekantoren ging (CGVS, p. 7). Dergelijke vage verklaringen, zonder iets van wat u zegt te concretiseren, zijn weinig doorleefd en kunnen niet overtuigen.

U verklaart verder dat u altijd ondergedoken in huis bleef tijdens uw verblijf in Kandahar (CGVS, p. 5). U zou ondergedoken leven vanwege de problemen met de taliban waarop u uw asielaanvraag baseerde (CGVS, p. 5). Echter, er werd door het CGVS reeds geoordeeld dat er aan deze problemen geen geloof gehecht kon worden.

Ook over de reden waarom u naar België terugkeerde na uw verblijf in Afghanistan kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Gevraagd waarom u na uw eerste terugkeer terug naar België ging zegt u dat u aangevallen werd (CGVS, p. 4). Echter, later zegt u dan weer dat dit pas bij uw derde terugkeer zou zijn gebeurd (CGVS, p. 5). Opnieuw gevraagd waarom u die eerste keer dan terugkeerde naar België zegt u vaagweg dat u daar niet kan leven (CGVS, p. 5). Gevraagd dit verder uit te leggen herhaalt u dat u daar niet kan leven en zegt u dat u zich thuis verstopte (CGVS, p. 5). Echter, er werd reeds gesteld dat aan uw problemen met de taliban geen geloof gehecht kan worden. Over de reden van uw terugkeer na uw laatste verblijf in Afghanistan zegt u dat u door de taliban in huis werd aangevallen waarbij u een wonde aan uw been zou hebben opgelopen (CGVS, p. 6). Opnieuw dient erop gewezen te worden dat uw problemen met de taliban niet geloofwaardig zijn.

Gevraagd hoe u rondkwam in de periodes dat u in Afghanistan verbleef de voorbije twee jaar zegt u dat u niet werkte en enkel kwam om uw zoon te zoeken (CGVS, p. 10). Echter, er werd reeds vastgesteld dat uw verklaringen over de verdwijning van uw zoon niet geloofwaardig kunnen worden geacht.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat u niet de waarheid heeft verteld over de reden van uw terugkeer naar Afghanistan en over waar u verbleven heeft tijdens uw verblijf in uw land van herkomst. Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn; dat uit dezelfde informatie blijkt dat diverse steden en districten een toevluchtsoord zijn voor tal van Afghanen die het geweld in hun regio van herkomst ontvluchten; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over waar u verbleven heeft tijdens uw terugkeer naar Afghanistan, kan het CGVS redelijkerwijze vermoeden dat u tijdens uw terugkeer verbleven heeft in één van de Afghaanse gebieden waar er voor burgers actueel geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient er onderzocht te worden of er in uw hoofde sprake is van een wijziging in de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dient hierbij herhaald en benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat er, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, toen niet redelijkerwijze van u kon verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Uw gebrekkige medewerking laat niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (leef)situatie ter plaatse. Het gegeven dat u hieromtrent ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd doet vermoeden dat u bewust tracht achter te houden dat een interne vestiging binnen Afghanistan hoofde niet onredelijk zou zijn.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u echter hoe dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in Kabul vestigt. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Afghanistan als slager werkte, een vaardigheid die u door uw vader werd aangeleerd (CGVS, p. 15). Gevraagd of u zich in Kaboel zou kunnen vestigen om de onveiligheid in Kandahar te vermijden zegt u dat u nooit in Kabul bent geweest en dat u de taal niet spreekt (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen zonder daar ooit zelf geweest te zijn herhaalt u dat u de taal niet spreekt en dat u niemand heeft en geen inkomen heeft (CGVS, p. 15). Uit informatie blijkt echter dat er ook een aanzienlijke Pasjtoense gemeenschap woont in de stad Kabul. Verder dient te worden opgemerkt dat u volstrekt geen duidelijkheid biedt over uw inkomen, uw werk en uw leven in Afghanistan de voorbije jaren.

Het gegeven dat u niet over een familiaal netwerk beschikt in Kabul betekent niet dat het onredelijk zou zijn om van u te verwachten dat u zich in Kabul zou vestigen. Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt weliswaar dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt echter ook dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een veilig en toegankelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kaboel. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat u actueel over een intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Aldus dient besloten te worden dat u heden niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet. Het gegeven dat u heden over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief beschikt wijst er op dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiair beschermd was verleend, een voldoende ingrijpend en nietvoorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Overeenkomstig artikel 49/2, §§ 1 en 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet), wordt de vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, toegelaten tot een verblijf van één jaar en in geval van verlenging, geldig gedurende twee jaar.

Overeenkomstig artikel 49/2, § 3, van de Vreemdelingenwet, wordt de subsidiair beschermd vijf jaar na de indiening van zijn aanvraag, tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk toegelaten.

Overeenkomstig § 5 van diezelfde bepaling, kan de minister of zijn gemachtigde, nadat de subsidiaire beschermingsstatus werd opgeheven, een einde maken aan het verblijf van de betrokken vreemdeling en hem verwijderen "overeenkomstig de bepalingen van deze wet".

Artikel 11, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, na de opheffing van de internationale beschermingsstatus overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5, de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van deze status tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten. 2° van diezelfde bepaling en het tweede lid machtigt de minister om, in geval van een intrekking van de internationale beschermingsstatus, naast het recht op verblijf voor beperkte duur, ook het verblijf van onbepaalde duur in te trekken of te beëindigen en een bevel geven om het grondgebied te verlaten af te geven.

"In geval van opheffing van de internationale beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3 of 55/5 van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde enkel tijdens het beperkt verblijf van de vreemdeling (dus tijdens de eerste 5 jaar verblijf, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag) overgaan tot beëindiging van het verblijf en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. De rechtsbasis is terug te vinden in het nieuw artikel 11, § 3, eerste lid, 1°, van de wet. Eenmaal deze vreemdelingen als begunstigden van internationale bescherming reeds

waren toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur of tot een meer duurzaam verblijf (vestiging of status van langdurig ingezetene), voorziet de wet geen specifieke rechtsgrond om hun verblijf te beëindigen na de opheffing van de internationale beschermingsstatus. Het verblijf kan dan enkel worden beëindigd overeenkomstig de artikelen 20 en 21 van de wet.” (Parl. St. Kamer, 2015-2016, nr. 54-1730/001, 6)

In casu diende verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in op 1 juni 2012. Op 12 september 2013 werd haar de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Derhalve beschikte de verzoekende partij op het ogenblik van de bestreden opheffingsbeslissing, op 22 december 2017, overeenkomstig artikel 49/2, § 3, van de Veemdelingenwet, over een recht op onbeperkt verblijf in België. Ook door verzoekende partij wordt in haar verzoekschrift opgemerkt dat zij sinds 1 juni 2017 beschikt over een recht op onbeperkt verblijf in België.

Verzoekende partij valt bijgevolg onder het toepassingsgebied van artikel 21 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten en hem het bevel geven om het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. De opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus kan *in casu* geen aanleiding geven tot een beëindiging van het verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten zoals bedoeld in artikel 11, § 3, van de Vreemdelingenwet.

De partijen werden ter terechtzitting ondervraagd omtrent het actuele belang bij het beroep tegen de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus vermits verzoekende partij thans recht heeft op een verblijf van onbeperkte duur en dit recht op verblijf enkel kan worden beëindigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid of naar aanleiding van een intrekking van de internationale beschermingsstatus, wat *in casu* niet aan de orde is. De raadsman van verzoekende partij beaamt dat er geen enkel obstakel is tot toekenning van een onbeperkt verblijf met ingang van 1 juni 2017 doch wijst er in dit verband op dat een persoon met een verblijfstitel van onbepaalde duur bij een verblijf in het buitenland van langer dan één jaar zijn recht op terugkeer verliest en dat verzoekende partij dan ook wel degelijk belang heeft bij het behouden van haar subsidiaire beschermingsstatus. De Raad duidt er evenwel op dat, hoewel artikel 19, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet inderdaad stelt dat een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat slechts gedurende een jaar recht heeft op terugkeer in het Rijk, artikel 19, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens bepaalt dat *“in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad”* de vreemdeling die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft niettemin tot terugkeer in het Rijk kan worden gemachtigd. Deze gevallen en voorwaarden werden bepaald bij koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In artikel 39, § 3 van voormeld koninklijk besluit wordt gesteld dat: *“De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij: 1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren; 2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is; 3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.”* Hieruit blijkt dat verzoekende partij mits het nemen van de nodige administratieve stappen ook na een verblijf in het buitenland van langer dan één jaar kan terugkeren naar België.

De Raad besluit dat verzoekende partij niet aantoont dat zij een actueel belang heeft bij het beroep tegen de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het beroep dient dienvolgens onontvankelijk te worden verklaard.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT